

IVO GAJIČ, članska številka DBS 207, 50. klasa ŠROP Bileća

SPOMINI Ili. DEL

02.03.1976 – 30.03.1976

Bileća, torek, 2. marec 1976

Piše žena, da je sin zelo posestniški, če mu vzame igračo, tuli dokler je ne dobi nazaj. Rad bi se že dvignil, pa mu ne gre najbolje, ampak sedi že precej samostojno Tudi zelo rad klepeta v tistem svojem jeziku, ki ga razume samo on in se veliko smeje. Za pustni torek sta šla v mesto pa ga maškare niso pretirano zanimale, ga je pa ob povratku domov zelo pritegnil pravi ptujski kurent. Nič se ga ni bal, celo v naročje mu je zlezel.

Ljubljana je povsem zapackana, brez sonca, megla od jutra do večera, in nenehni nasveti naj se zlasti otroci raje zadržujejo doma, odsvetujejo pa tudi zračenje stanovanj čez dan. Žveplenega dioksida je v zraku štirikrat več od dovoljenega Še sreča, da se lahko z ženo umakneta na Škofije. Piše, da se je že na Vrhniki povsem spremenilo, čez oblake so posijali prvi sončni žarki, na Škofijah pa je že prava pomlad.

Vreme je toplo in sončno, kot da je maj ne pa šele začetek marca. Še vedno prihaja 51. klasa. Če sem bil jaz videti tako zelo ubog, se moram res nasmehnuti. Še sreča, da takrat ko sem prišel v kasarni ni bilo stare vojske, verjetno bi se ob pogledu name ne le smejali temveč krohotali. Ni bilo tistega transparenta na katerem je na eni strani napisano »dobrodošli mladi vojaki«, na drugi strani pa »najebali ste«. Tisti občutek nemoči je bil verjetno v drugih vojašnicah veliko močnejši, tu pa smo vendarle prihajali v šolo.

Tudi v našem vodu sta se pojavila dva nova obraza. Ne vem sicer zakaj, ampak v tretji četi so razpustili en vod, pitomce tega razpuščenega voda pa so razporedili v ostale čete v bataljonu. Tako sta k nam prišla Đorđić

Nenad in Jukić Viktor. Seveda smo ju sprejeli ljubeznivo, prav tako kot smo sprejeli 51. klaso.

S »cimrom« Janezom Ranklom iz Ljubljane

Bileća, četrtek, 4. marec 1976

Sin je že pravi korenjak. Pridno spi, ampak seveda samo takrat, ko se njemu zdi, sicer pa zahteva nenehno pozornost. Pravi žena, da se zelo rad kopa, čofota in šprica naokoli da je veselje, najraje pa ji sedi v naročju, po navadi prav takrat, ko se loti pisanja pisma osamljenemu vojaku. Žena mu je v Trstu kupila stajico, tako s podlago iz penaste gume, tako da padca, če se slučajno skobali še čuti ne. Na noge se sicer še ne postavlja, ampak stajica mu je očitno všeč. Je pa zelo ješč. Zjutraj grez s čokolado, dopoldne sadje (najpogosteje pomarančo z banano), za kosilo zelenjavno juhico, meso in špinačo, pa mleko s piškotki in za večerjo jogurt. Zrak na Škofijah mu očitno ustreza, nič ni prehlajen, medtem ko so ga v Ljubljani nenehno dajali neki zoprni prehladi. Ja in glasba mu očitno zelo ustreza, da je mir, se mora nekaj nenehno vrteti na gramofonu. Najraje ima »Sava šumi« s stricem Čižkom. Zdaj je že ugotovil, da se lahko sprehaja, če mu seveda kdo pomaga.

Ura še ni sedem, mi pa smo na nogah že več kot dve uri. Zbor za jutranjo fiskulturo. Nikakor ne morem prenesti vonja po kislem zelju, ki se kisa ravno tu, ob prostoru, kjer izvajamo to našo jutranjo gimnastiko. Potem pa zbor za zajtrk, pa zbor za odhod v učilnico.

Vreme je sončno, ampak piha nek močan in skrajno zoprn veter. Sedim v učilnici, z mislimi povsem odsoten, sploh ne slišim kapetana, ki razlaga učno snov. Gledam skozi okno, zunaj je sonce, po vejah vidim, da veter še vedno neprijetno piha. Nikakor se ne morem skoncentrirati, še tega ne vem ri kateri učni uri sploh smo. Najraje bi zakinkal, to bi bilo pa preveč očitno. Da bi ostal buden začnem šteti dneve. Pridem do številke

57, toda tu sem že 81 dni, do 14. decembra pa je še celih 285 dni. Če odvezamem 15 dni dopusta pa pet dni skupinskega dopusta, ko bomo šli domov in če bom imel povprečje najmanj 9.00, kar mi kar dobro kaže, še dodatnih sedem dni...

Navajen na Ljubljano vedno bolj opažam kako živijo v manjših mestih. Tu ni nič, ni gledališča, ni kinodvoran, ni nogometnega stadiona. Nekaj gostiln, slaščičarna, hotel, dom JLA, nekaj ulic in to je vse.

Kapetan nekaj pripoveduje, jaz pa razmišljam o tem kam me bo zanesla pot po dokončani šoli. Poročnik je že nakazal, da bi me rad obdržal v Bileći, jaz pa si tega nikakor ne želim. Rad bi v Pančevo.

Včeraj sem gledal tekmo med Hajdukom in PS Eindhovnom. Hajduk je igral odlično, Šurjak pa je dal izjemen gol. V nedeljo se prične spomladanski del prvenstva in ko se bo zaključilo, se bo zaključilo tudi moje bivanje v šoli, ko pa bo konec jesenskega dela, bo konec tudi moje vojaščine.

Kapetan je opazil, da sem povsem odsoten, no ni bilo nič hujšega. Samo vprašal me je, kje sem in o čem razmišljam. Pošteno sem mu povedal, da o sinu in o ženi in da bi bil rad doma. Samo nasmehnil se je in še to je rekel naj ju pozdravim.

Bileća, nedelja, 7. marec 1976

Vidim, da mi je sin kar podoben, ni ravno ljubitelj mleka. Če se samo spomnim kdaj sem jaz dobil prve kavbojke in kako sem se ponosno sprehajal s tistimi trikrat preširokimi in dvakrat spodvihanimi »riflami«, ta mulc pa – hja, žena mu je kupila puli in kavbojke pa še niti enega leta ni dopolnil. Res ga razvaja. Očitno bo tudi bobnar, pravi žena da mora kar naprej imeti neke lonce po katerih nenehno razbija z ropotuljico. Saj začne najprej po igračah, ampak se ne sliši tako zelo kot se sliši razbijanje po loncih. Eh, saj mi v pismih skuša čim bolj slikovito opisati

vsa dogajanja čez dan, ampak to je res nemogoče in ta čas sinovega odraščanja bom zares pogrešal.

Spet sta v Ljubljani in znova se vrstijo prehladi. Ne vem in raje niti ne pomislim, kako ženi uspe brez interneta, brez avta in nenehno s sinom v naročju sploh spesniti kako seminarsko nalogo, ampak je čas izpitov, seminarskih nalog in kolokvijev, o predavanjih pa raje sploh ne razmišljam. Tu v Bileći sem, kakor bi rekli danes – kot v nekakem mehurčku, varen pred tegobami zunanjega sveta.

Še včeraj je bilo povsem spomladansko vreme, ponoči pa je snežilo. Razmišljal sem, ali naj grem v mesto, ali naj ostanem v kasarni in prespim dan.

Ni se mi ljubilo skozi tisto rešeto s »pičkom« (Propustnica, Igla, Češalj, Konac, Ogledalce, Maramica), ampak sem se spomnil, da je jutri osmi marec in da bi se spodobilo poklicati ženo. »Stažo« je rekel, da bodo dobili dovolilnico samo tisti, ki se bodo »prostovoljno« javili za čiščenje snega. Kaj sem hotel, sem se pač javil in bil do odhoda oziroma do smotre že tako premočen in premražen, da sem spet razmišljal, da bi kar ostal v kasarni.

S Stojanom sva se nato odločila, da kljub temu opraviva to proceduro, šla sva v tisto gostilno s pečenimi postrvmi. Pa v hotel na pivo, vmes sva več kot pol ure čakala na pošti, da sva se javila domov. Tudi v Ljubljani je že ves dan snežilo in pošteno ga je nametalo.

»Gradska služba« tu v Bileći je povsem zatajila, snega je bilo skoraj do kolen in sedeti v hotelu z premočenimi čevlji in z mokrimi nogavicami ni bilo niti najmanj prijetno, zato sva se odločila, da se vrneva v kasarno.

In v kasarni? Sneg očiščen »v nulo«, bi bilo kar prav, da bi si prišli bilečanski mestni očetje pogledati kako se s to nesnago spoprijema vojska.

Zvedel sem, da je moja Olimpija osvojila točko v vedno neprijetni tekmi z Borcem v Banjaluki. Razmišljal sem o tem, da bi šel v učilnico in si pogledal športni pregled, no moral bi se obleči, ampak se mi preprosto ni ljubilo. Raje sem zadremuckal in potegnil vse do jutra. Itak sem pogrešal spanec in mi je kar prav prišel.

Priprava na izlazak sa »PIČKOM« (Propustnica, Igla, Češalj, Konac, Ogedalce, Maramica) . Z Janezom Ranklom in Stojanom Kregeljem

Bileća, ponedeljek, 8. marec 1976

Danes je osmi marec, dan obiskov in tudi Igor je dobil obisk. Prišel je dojenček Blaž, ampak je nanj gledal nekoliko zviška in se mu sploh ni zdel zanimiv, zato pa so se mu toliko bolj zanimivi zdeli obiski, ki so prihajali čez dan. Normalno, bil je vseskozi osrednja figura, vseskozi so ga vlačili po naročju, tisti Blaž pa je ali vlekel dudo ali spal ali pa se neprestano drl.

V Ljubljani že ves dan sneži. Žena, tipična Primorka in kot taka nevajena snega se ga je sprva veselila, z Igorjem sta nekaj časa uživala, ampak kaj kmalu so se pojavile tegobe, ki jih tako nenehno sneženje potegne za seboj. Kakih 65 centimetrov ga je bilo in kar je najhuje, počasi ji je pričelo zmanjkovati premoga. Ja, v tem najinem kvartirju bogu za hrbtom sva še kurila s premogom, jaz pa sem ušel v Bilečo, kjer me je ogrevala centralna kurjava.

Aja, kupila mu je voziček, ki pa je zdaj ob obilici snega skoraj neuporaben. Pa tudi ne znam si predstavljati, kako se bosta z njim spravila na avtobus, saj ni videti ravno lahek.

Ni samo dan žena razlog, da sem se spomnil na dom na ženo in na sina, pravzaprav vsak dan in vsak trenutek razmišljam o njih. Danes smo tudi zvedeli, kdaj nas bodo blagovolili spustiti domov – 29, aprila ob 9.00 zjutraj. Za nas Slovence to pomeni z avtobusom do letališča v Dubrovniku in nato z letalom do Brnika. Res komaj čakam, pa čeprav ta kratek izlet za vojaški žep ne bo prav poceni

V Ljubljani ravnokar poteka filmski minifest z izjemnimi filmi ampak se zares bojim, da me bo ta navada iz Bileće spremljala tudi v bodoče. Tudi tu je kup dobrih filmov (Serpico, Šakal, MASH, Bitka na Neretvi, Bombaši...) , na žalost karkoli vrtijo jaz že po desetih minutah v kinodvorani obvezno zaspim. Ni ta dvorana brez razloga poimenovana kot »dolina snova«.

Sicer , bilećanske ceste so še vedno zelo slabo očiščene..

Bileća, torek, 9. marec 1976

Počutim se nekoliko slabše, boli me grlo in verjetno imam vročino. Upam da ni gripa, ki se širi po vsej Jugoslaviji. Kljub vsemu grem na predavanje iz taktičke obuke – priprava za borbo z oklepnimi sredstvi. Po uri ali dveh se mi je stanje poslabšalo, zaprosil sem, če grem lahko v ambulanto pa čeprav se pri jutranji smotri nisem prijavil na lekarsko. Kapetan mi je odobril, v ambulanti pa vrsta. Dolgo sem čakal, sam pregled pa je bil zelo kratek. Odpri usta, reci AAAA, merjenje temperature – 37 in še nekaj, poslušanje pljuč in srca. Dobim klasiko, penicilin z ekstencilinom. Doktor ni povsem prepričan, če je res gripa, ampak me za vsak slučaj pošlje v »stacionar«. Pravzaprav ne v »stacionar« ampak v spalnico razformiranega voda iz tretje čete, ki so ga spremenili v bolniško sobo.

Upam, da res ni gripa, hkrati pa se bojim, da je ne bom fasal tu v bolniški spalnici, kjer se tre podobnih sotrpinov. Našel sem prazno posteljo. Se dobesedno vrgel nanjo in v hipu zaspal. Pravzaprav mi je kljub temu, da me boli grlo kar prijetno, edini opravek, ki ga imam je, da se z levega boka prevalim na desnega ali obratno. Zunaj je hladno, meni pa prijetno toplo, zunaj delajo, jaz pa lenarim. Slišim soseda – »banja armija, samo kratko traje«.

Bileća, sreda, 10. marec 1976

Kako zelo malo potrebuje človek, še zlasti vojak, da je zadovoljen. Da je sit, da ima suhe noge /redko/, da je naspan /še redkeje/, da....

Ampak opisal vam bom dogodek, ki mi je v bistvu od vseh mnogih spominov na vojaške dni, kar zadeva zadovoljstvo, še vedno eden najljubših, hkrati pa zaradi razlogov zaradi katerih je do takega zadovoljstva sploh prišlo, tudi najneprijetnejših.

Ko sem odhajal v stacionar mi je komandir voda poročnik Lazarević zaželel čim hitrejšo okrevanje in čim prejšnji uspešen povratek.

Zvečer je prišlo še nekaj pitomcev s podobnimi težavami, kot sem jih imel sam – boleče grlo in povišana vročina. Okoli štirih zjutraj so v sobi zasvetila »ratna svetla«, to je tista svetloba, ki se je navzven ne vidi, vojakom pa omogoča, da se v tej poltemi lažje znajdejo. Glasen in nekajkrat ponovljen klic UZBUNA. Na hodniku je slišati hrup, vojaki se pripravljajo da čim prej pridejo na mesto »uzbunjivanja«. Mi pa v posteljah in samo upamo, da ne bo komu padlo na pamet, da je treba evakuirati tudi nas, bolnike. Ampak hvala bogu, so nas pustili na miru. Malo sem poslušal kaj se dogaja in kaj kmalu znova zaspal.

Tam nekje ob šesti uri je prišel v sobo komandant bataljona major Ljubičić. Zoprn možak, pravi dokaz za trditev, da se strup hrani v malih flaškah. Imel je nenavadno močan glas in pričel se je dreti: »Foliranti, zabušanti, lenuhi, simulanti...kako vas ni sram. Vaši tovariši garajo, vi pa tu poležavate in lenarite«.

Bil je v elementu, sploh ne bom omenjal s čim vse nas je še žalil. Nekaj časa sem ga poslušal, bil sem užaljen, že sem se hotel oglasiti pa sem se premislil, se obrnil na bok in skušal znova zaspati. Pa v bistvu nisem mogel, te komandantove besede so me res užalile, moj obrat v postelji pa je pomenil več kot zgolj protest.

V bistvu , v stacionarju sem se vsaj dobro naspal in se spočil. Razmišljal sem, da bi bilo pametno tu pa tam omogočiti vojakom kak dan totalnega odklopa.

Bileća, nedelja, 14. marec 1976

Spet funkcioniram »300 na uro« in v bistvu niti ne pogrešam tistega poležavanja v stacionarju. Dobro sem se naspal in se zabaval ob prigodah Timoty Thacherja, naši parodiji na razne vsestranske detektive in tajne agente. Menda obstaja cela serija, moram jih poiskati.

Danes mi je počilo tretje rebro. Tako pravijo tu v vojski za vsak mesec, ki mine. Še »samo« devet mesecev. Žal mi je tistih, ki šele od danes dalje postajajo »godišnjaci«, ampak saj bodo preživeli.

Z največjim veseljem si ogledujem slike, ki mi jih je poslala žena, kar ne morem se jih nagledati. Tole z vozičkom prakticirata še po sobici, saj je za prvo pravo preizkušnjo na dvorišču še preveč snega in kar noče ga biti konec, Če jaz štejem dneve do zaključka vojske, žena šteje dneve do mojega obiska, menda je še 43 dni.

Z menoj je Makedonec Petre Georgijev, če se prav spomnim je bil iz Skopja. Žena zamuja s porodom, zelo je zaskrbljen in nervozen. Nestrpno pričakuje telegram od doma. Nič ne pomagajo vse moje tolažbe, ki mu jih ponujam kot »izkušen« oče, čeprav ga pogovor z menoj vsaj n trenutke pomirja. Pravzaprav ne le on, zdaj čaka skupaj z njim cel vod.

Zanimivo je, da nas je v vojašnici kar precej poročenih in velika večina ima otroke. V Stojanovi četi je Igor iz Hrastnika, (z njim sva se nekoliko bolje spoznala kasneje v Pančevu), ki ima le dan starejšega sina.

Danes je na obisk k sotrpinu prišel bivši pitomac, ki je po Bileći odšel v prekomando v Pančevo. Povedal je, da so v tistih 45 dneh kolikor je trajala »obuka« škornje obuli le enkrat, da jih je bilo v sobi pet, da so kopalnico lahko uporabljali vsak dan, da so imeli sobarico, v jedilnici pa postrežbo in kar tudi ni od muh, v mesto so lahko odhajali vsakodnevno takoj po pouku. Glede na dogajanje v Bileći mu nisem ravno verjel, ampak če je bila vsaj polovica tega res, je v meni še dodatno vzbudil željo po Pančevu.

Danes sem si obril brke in ko sem se pogledal v ogledalo se skoraj nisem spoznal – res sem bil videti mlajši. Večina fantov v vodu so 54, 55, 56 in celo 57 letnik, tako da sem med njimi v bistvu kar veteran.

Dva očeta, jaz stojim skrajno levo, Igor pa čepi skrajno desno. Poleg njega pa je Bojan Klančar, s katerim sva skupaj prišla v Bilečo. Slika je sicer iz Pančeva in ne iz Bileće.

Bileća, torek, 16. marec 1976

Piše žena, da je sneg skoraj skopnel, a da Ljubljana ni prav nič lepa. Blato, brozga, voda, megla, zrak pa onesnažen. Še vedno veljajo nasveti o nepotrebem zadrževanju na prostem in nepotrebem prezračevanju stanovanj. :-)

Še pred odhodom v vojsko sem veliko objavljaj v občinskem glasilu »Naša skupnost«. Naša občana sta bila tudi nekdanja bilečanska taboriščnika Pepca Kardelj in avtor Bilečanke Milan Apih, kar je bil razlog, da je prišlo do pobratenja med občinama (pa tudi razlog, da so me tik pred zdajci namesto v Zadar poslali v Bilečo).

Nič pretresljivega torej, da so me župan Marjan Moškrič (takrat so bili še predsedniki občinske skupščine) pa Slavko Gerlica in Milan Pritekelj

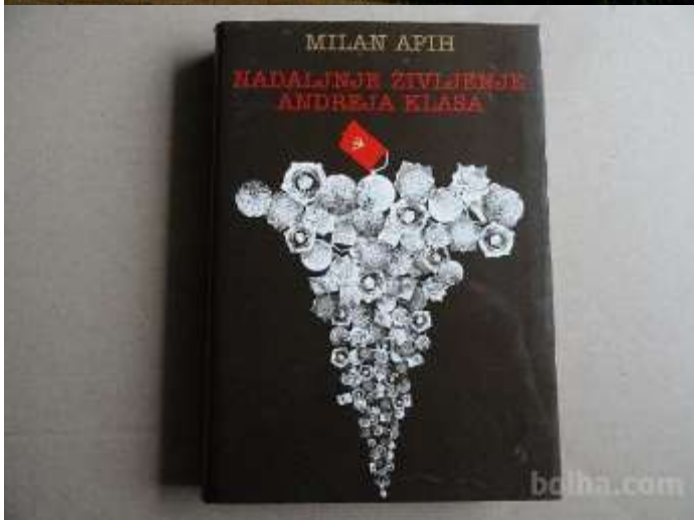
takratna urednika »razveselili« z novico, da bom od sedaj dalje uradni dopisnik iz pobratene občine .

No in na ta dan sta me »uradno« obiskala predsednik občine (žal sem ime pozabil) in direktor kombinata Bilećanka (znani so bili po zelo kakovostnih preprogah) Rajko Rogan.

Izhod iz kasarne ob dnevu, ki izhodom sicer ni bil namenjen, pa jagnjetina z mladim krompirjem in kajmakom v hotelu namesto pasulja? Pa možnost telefonirati domov? Kot master card – neprecenljivo. Res sem za trenutek celo pozabil, da sem v vojski, vmes pa sem z obema naredil še intervju. Kako malo včasih človek potrebuje.

Še dvanajst dni in postali bomo desetarji. To je pravzaprav drugi najnižji čin v vojski (najnižji je razvodnik) in naslednje štiri mesece ga bomo nosili s ponosom, saj smo si ga prislužili s trdim delom.

Zdaj je skoraj vsakodnevno kako preverjanje znanja, v maju nas čakata dva najtežja izpita, po logorovanju še eden in konec – prekomanda.

Tekstilni kombinat Bilećanka

Bileća, sobota, 20. marec 1976

Sobota je, sobota pa je dan za generalno čiščenje. No, saj s tem ni nič narobe, le vrstni red me nekoliko moti. Najprej kopanje, tisti znameniti »sapunjaj – peri!« a vsaj voda je topla. Ni tako kot so mi pripovedovali nekateri pred vojsko, da je tople vode hitro zmanjkalo in da jo je tisti, ki

je bil odgovoren za kopanje po navadi zaprl, ko so bili še vsi našamponirani. Ne, kar zadeva kopanja res ne morem imeti pripomb, ampak kopanju je sledilo »istresanje čebadi« in nato generalno čiščenje prostorov. Vvečkrat se mi je zdelo da sem po tej akciji ponovno tak, kot sem bil pred kopanjem .

Teden je bil kar težak in naporen zato je kar pasalo malo sobotnega in nedeljskega lenarjenja.

Imeli smo dva preizkusa znanja (taktička obuka in narodna odbrana) pred nami pa je še nastava gađanja.

Pri narodni obrambi se je izkazal cel vod, saj smo dosegli povprečno oceno 8,20 in bili najboljši ne le v četi ampak tudi v bataljonu. Naj ne zveni ceneno, ampak tak skupen uspeh res dviguje moralo.

Zdaj so se z učno snovjo nekoliko resneje pričeli ukvarjati tudi tisti, ki jim doslej ni bilo ravno do tega. Pomagamo si med seboj kolikor se le da in postajamo res dobra klapa. Pa saj drugega nam niti ne preostane, obremenitve so kar hude.

Še nekaj dni do napredovanja, konec aprila pa »semestrsk^e počitnice.« No, sneg je skopnel in nenavadno toplo je, centralno pa še vedno kurijo na vso moč. To nam povzroča kar nekaj problemov s koncentracijo, oči v tisti pregreti učilnici se kar same zapirajo.

Komaj čakam, da se znebimo zimskih uniform, ampak v vojski se na žalost vsi preoblačimo na isti dan. Tako tiste na severu v letnih uniformah zebe, nam na jugu pa je v teh zimskih vroče.

No, saj se v bistvu niti ne trudim prav pretirano, da bi razumel ali kot pravi moj Makedonec – »šo bre mene glava da boli, ima ko da misli«

Bileća, četrtek, 30. marec 1976

Še slab mesec, pa gremo na semestrsko počitnice in seveda vsi skupaj komaj čakamo.

Sin bo očitno človek navad. Čeprav še ne razume, mu določeni signali prehajajo v zavest – ko po radiu zasliši tisti dober večer otroci, ga zmanjka. Ni pa čisto po očetu, brez kakršnekoli pripombe poje vse kar mu žena skuha, nič ne protestira ali celo kritizira. Tudi zbudi se ob približno isti uri, ženo s svojim čebljanjem iz postelje vrže že tam okoli šestih zjutraj.

V Ljubljani je sneg skopnel, vreme se je polepšalo, danes je bilo kar 18 stopinj in začela sta pridno uporabljati voziček. Ne še za poti po Golovcu, ampak po dvorišču ali morda do bližnje trgovine pa že gre.

Imamo preizkus znanja iz zvez, april pa tudi ne bo prav lahek. Na vrsti bodo preizkusi iz vseh predmetov rodov (oklopne jedinice, artilerija, protiv vazдушna odbrana i ratno vazduhoplovstvo, inžinerija, ratna mornarica, ABH zaštita in še enkrat veze), poleg tega pa moraš biti nenehno pripravljen za ustna spraševanja, ker nikoli ne veš kdaj te bo predavatelj vprašal.

Saj v bistvu ni več tako težko, kot je bilo na začetku, malce smo se na ta tempo že navadili in si pridobili določene izkušnje. Zdaj smo že v situaciji, ko pričenjamo tudi sami predavati in si pripravljati podsetnike – to je v bistvu priprava za naše delo po končanem šolanju zaradi česar smo pravzaprav tu.

Včeraj smo imeli nočno vajo iz taktičke obuke – vod v obrambi ponoči. Zanimivo je bilo videti vse tiste plamene iz našega orožja. Iz teh plamenov zlahka opaziš kje približno je sovražnik, toda hkrati mu odkrivaš tudi svoj položaj. No, zanimivo je igrati se vojne, vendar je težko pomisliti na to, da bi bila situacija lahko resna in da bi moral resno streljati na ljudi in doživljati pravo vojno. Bilje da o tem sploh ne razmišljam.

Jutri se bomo končno znebili šinjelov, kar bo pravo olajšanje, saj je zares že prav toplo in kar je najpomembnejše – DOBIVAMO PRVE ČINE. Težko smo si jih izborili, zaslužili smo si jih.

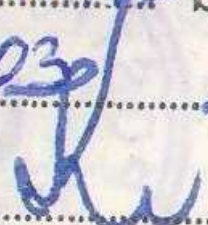
8. PROIZVOĐENJE — UNAPREĐENJE

1) Čin-klasa 3 2... **DESETAR**

Ukaz-naredba **NDP. P.ŠRO. 000** broj **1311**

Od **31. 03** 19... **76** god

(M.P.)

(Potpis ovlašćenog lica)